

EL FUTUR D'EUSKADI

Espanya dictarà avui ordre de recerca internacional si Ternera no acudeix al Suprem

L'Ertzaintza desmantella un nucli actiu de 'kale borroka' a Biscaia i deté quatre joves

Un dels joves arrestats ahir per l'Ertzaintza a Durango

F. Casas / J. Clotet
MADRID / DURANGO

Avui a les deu del matí el diputat de Batasuna Josu Urruti-koetxea, Josu Ternera, hauria de comparèixer davant un jutge del Tribunal Suprem que vol aclarir la seva participació en qualitat de suposat inductor en l'atemptat contra la caserna de la Guàrdia Civil de Saragossa l'any 1987. Si finalment el diputat de la coalició radical al Parlament basc evita comparèixer, tal com ja va fer la setmana passada –fet que va desembocar en una ordre de detenció–, el jutge José Ramón Soriano dictarà ordre internacional de recerca i captura contra ell.

Fons del ministeri de l'Interior espanyol consultades ahir per aquest diari no amagaven la seva preocupació pel fet que després de sis dies de recerca no s'hagi detingut Ternera, però es negaven a especular sobre la seva assistència o no avui al

Suprem, encara que insistien a no descartar cap possibilitat.

La policia espanyola ha acudit aquests darrers dies "als llocs habituals on es mou", és a dir al Parlament basc, als domicilis dels seus familiars i amics i a locals d'esbarjo que freqüenta, per mirar de detenir-lo. Es deia, per exemple, que podria haver fugit a Suïssa –país que no està inclòs en els tractats d'extradició de Schengen–, on ja va ser a l'octubre en un acte públic juntament amb Arnaldo Otegi.

Malestar contra Soriano

Des de l'entorn abertzale s'apuntava, però, la possibilitat que Ternera no hagués fugit a l'estranger i que, en cas de no comparèixer avui davant el magistrat Soriano, pogués aparèixer properament en un acte públic de l'esquerra abertzale com a mostra de desobediència a la justícia. Des del ministeri s'acusava el jutge Soriano de no

haver procedit de la manera en què, per exemple, ho fa Baltasar Garzón, que té per costum dictar ordre internacional de recerca contra tots els encausats en els seus sumaris, o de no haver transmès abans l'ordre de detenció a l'Ertzaintza –el cos policial més desplegat al País Basc–, cosa que no va fer fins a aquest mateix dilluns.

Paral·lelament a la recerca de Ternera, la policia autonòmica basca va realitzar ahir un important desplegament al centre de Biscaia per desmantellar una presumpta cèl·lula activa responsable de diversos actes de violència al carrer. Durant l'operació, els ertzaines van detenir quatre joves i van escorcollar com a mínim tres pisos, dels quals es van endur material divers per ser analitzat.

A Durango, on es va concentrar el gruix de l'operatiu, els agents hi van detenir al matí Zunbeltz Larrea i Gorka Lupiañez, de 18 i 22 anys respectivament. Es dona el cas que aquests dos joves ja van ser detinguts durant una operació similar de la policia espanyola duta a terme al març, tot i que van ser alliberats posteriorment. Més tard, a Amorebieta, l'Ertzaintza va detenir un tercer jove, Aitzol Euba, i va escorcollar el pis on viu habitualment. A última hora del vespre, els agents practicaven una quarta detenció a Galdakao, sense que hagués transcendit la identitat del detingut a l'hora de tancar aquesta edició. Segons el portaveu del govern basc, Josu Jon Imaz, l'operació, que continua oberta, es va ordenar per desarticlar un grup responsable de diversos actes de *kale borroka* a la zona. Acebes va considerar "positiva" l'actuació policial i va definir com a "autèntics terroristes" els quatre detinguts. La d'ahir és la tercera operació de l'Ertzaintza en 30 dies contra els grups actius que practiquen la violència al carrer. D'aquestes, la més important va dur-se a terme el 24 d'octubre al marge esquerre del Nervión i es va saldar amb la detenció de set joves. A tots ells, la policia basca els acusa de formar un nucli actiu que operava a les localitats de la zona, principalment a la ciutat de Getxo. L'Ertzaintza els considera responsables de nombrosos atemptats de baixa intensitat contra seus de partits polítics, casernes i entitats bancàries des del 1999.

EL RASCLET

Recordar l'exili

Joaquim Colominas i Ferran

quim.colominas@menta.net

Entre finals de gener i inicis de febrer de 1939 començava un exili per prop de mig milió de ciutadans espanyols –un terç dels quals eren catalans– de totes les edats i classes socials. Eren representants dels governs republicans català, basc i espanyol, soldats i càrrecs de l'exèrcit republicà, dirigents polítics i sindicals, escriptors, periodistes, així com milers de persones anònimes lleials a la democràcia, a la República i al catalanisme, acompanyats per les dones, avis i infants que traspasaren la frontera i arribaren a una França que no estava preparada per rebre'ls amb un mínim de dignitat.

Havien perdut la guerra i fugien de la repressió del franquisme. A Catalunya Nord els esperava la separació de famílies, la fam, el fred, la misèria, la mort en els camps d'internament: Sant Cebrià, Argelers, Agde, Setfont, Arles, la Guingueta, la Tor de Querol... L'exili va ser important per la quantitat i també per la qualitat de les persones, ja que va afectar les persones més ben preparades del món de la cultura, de política, de l'economia, en un intent de decapitar el poble català, tal com va fer el franquisme mesos més tard amb l'afusellament del seu president, Lluís Companys, a la tardor de 1940.

L'exili català va tenir molt pocs mitjans econòmics i poc suport exterior, llevat d'alguns cas com el Mèxic del president Lázaro Cárdenas. I amb la mala sort que aquest fet va coincidir amb l'inici de la Segona Guerra Mundial, l'ocupació de França per les tropes nazis i l'internament de molts exiliats catalans en les fàbriques de la mort que eren els camps d'extermini de Mauthausen, Buchenwald, Auschwitz, Dachau, entre d'altres, que van representar el pitjor horror de la humanitat.

L'exili va ser patiment i esperança, individual i col·lectiva. Alguns exiliats van tornar al país anys més tard, pensant que no els passaria res; d'altres van refer les seves vides en altres països, la majoria a Llatinoamèrica –Mèxic, Xile, Argentina,

Exiliats catalans retrobats en un acte dissabte a Argelers

Veneçuela, Colòmbia–, on van construir una família i es van realitzar professionalment. Lluny del seu país, sempre portaren Catalunya al cor. Publicaren revistes culturals per salvaguardar la llengua catalana. Crearen orfeons i casals, per mantenir els lligams entre ells. Molts van morir lluny de casa. Un exili tan dramàtic només se suporta amb l'esperança de retornar un dia a Catalunya i de refer el país.

Aquesta setmana la Generalitat de Catalunya està fent un homenatge a totes les persones que van patir l'exili per defensar les nobles causes de la democràcia i el catalanisme. Aquests dies, seixanta anys més tard, moltes de les persones que van haver de marxar del país han retornat, però ara les seves famílies són mexicanes, argentines... Certament, som lluny d'aconseguir la ciutat d'ideals de Màrius Torres. El que hem aconseguit no és ben bé allò que havien anhelat molts exiliats. La situació actual de Catalunya no és la pàtria completa que havia somiat Joan Oliver. Però Catalunya, en definitiva, ha tornat. Catalunya, naturalment, tampoc és la mateixa que van deixar el 1939. Quaranta anys de dictadura han calat a fons en aquest país.

"Volem la pau però no volem l'oblit", escrigué Màrius Torres. És molt important donar a conèixer aquest trist episodi de la nostra història als joves per donar sentit al present i construir amb coherència el futur. Hem de perdonar, però mai oblidar. La història hauria de servir per donar coherència, per donar sentit a l'acció política. I ara que la majoria dels dirigents de la Transició deixaran la política, aquesta, més que mai, hauria de servir de fil conductor de la història, d'enllaçar el passat amb el present per construir un futur nacional amb més convicció.